

O tom, co se zatím dělo v jiné části světa, než se všechno obrátilo vzhůru nohama.

Nombeko sice den po jejích patnáctinách přejelo auto, ale vyvázla živá. Čekaly ji lepší i horší časy. Především – úplně jiné.

Mezi všemi muži, s nimiž se v budoucnu měla seznámit, sice nebyl Ingmar Qvist ze švédského Södertälje, vzdáleného od Johannesburgu devět tisíc pět set kilometrů, ale jeho osud ji přece měl zasáhnout vší silou.

Těžko říct, kdy přesně Ingmar přišel o rozum. Přicházelo to postupně. Jisté však je, že už na podzim sedmačtyřicátého roku začaly události nabírat rychlý spád. A že on i jeho manželka odmítali pochopit, co se děje.

Ingmar s Henriettou se brali v době, kdy v téměř celém světě zuřila válka, a nastěhovali se do staré chalupy v lese kousek za Södertälje, které se nachází přibližně třicet kilometrů jižně od Stockholmu.

On byl nižší úředník, ona pracovitá švadlena.

Poprvé se setkali před sálem číslo 2 u okresního soudu v Södertälje, kde se odehrálo soudní líčení ve věci občanskoprávní pře mezi Ingmarem a Henriettiným otcem poté, co prvně jmenovaný napsal metrovými písmeny na zeď sídla místní komunistické strany *At žije král!*. Komunismus a monarchismus se, jak známo, nemají příliš v lásce, takže když na tu troufalost ihned po rozednění přišel předseda místních komunistů, totiž Henriettin tatínek, ztropil pořádný humbuk.

Ingmara okamžitě našla a zatkla policie. Ulehčil jim práci tím, že se hned po svém hrdinském činu uložil ke spravedlivému spánku na lavičce nedaleko policejní stanice, navíc ještě s barvou a štětcem v náručí.

V soudním sále to mezi obviněným Ingmarem a přihlížející Henriettou začalo jiskřit. Henriettu nejspíš tak trochu přitahovalo zakázané ovoce, ale především to, že Ingmar byl tak plný života... na rozdíl od jejího otce, který pořád jenom čekal, až se všechno podělá a on se ujme moci – alespoň v Södertälje. Henriettin otec byl odjakživa revolucionář. Po 7. dubnu 1937 navíc zahořkl a ponořil se do černých myšlenek. Toho osudného dne si totiž zakoupil povolení na provoz radiopřijímače, aby se vzápětí ukázalo, že je ve Švédsku devíti stým devadesáti devíti tisícím devíti stým devadesátým devátým. Den na to jeden krejčí z Hudiksvallu zakoupil milióntou licenci, za což byl odměněn nejen slávou (konkrétně pozváním do rádia) a taky památečním stříbrným pohárem v hodnotě šesti set švédských korun. A Henriettin otec ostrouhl mrkvičku.

Z tohoto zážitku se nikdy nevzpamatoval a nadobro ztratil svou (beztak už velmi omezenou) schopnost brát věci s humorem. Těžko se tedy od něj dalo očekávat pochopení pro oslavu krále Gustava V. na zdi sídla komunistické strany. U soudu vystupoval sám a požadoval pro Ingmara Qvista osmnáct měsíců